

ŽIVIO
PUST!

G
A
L
E
B

6

LETNIK XXX.
1983-1984

LETNIK XXX. - 1983-84
FEBRUAR 1984
ŠTEVILKA 6

VSEBINA

Kajetan Kovič: Pust	145	Filatelija: Igor Tuta: Narišimo znamko	168
Franci Lakovič: 8. marec	145	Šolarji pišejo	169
Tone Seliškar: Povest partizanske zvestobe	146	Danilo Gorinšek: Mačka na TV	170
Branko Rudolf: Kurent	148	Zapojmo veselo: Janez Bitenc: Zašite hlačke	172
Marij Čuk: Korenčkova juha	149	Urednikova beležnica	174
Danilo Gorinšek: Oglas	149	Za bistre glave	175
Vlado Firm: Markove norčije	150	Za spretne roke: Vera Poljšak: Zvončki	3. stran platnic
Neža Maurer: Kdo poje?	151		
Valentin Polanšek: Mevžnik	152		
Benjamin Gracer: Zime ni — zima je	154		
Danilo Gorinšek: Kruh v smetnjaku	155		
Benečanska pripovedka: Torke	156		
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Pustna	158		
Pike in črte, Nogavice, Rebus	159		
Meta Rainer: Pust in Pustek	160		
Poskusimo tudi mi: Vera Poljšak: Papirotnata verižica	161		
Šport: Lojze Abram: »Hvala, Sarajevo!«	162		
Bralna Značka: Draga Lupinc: Bogomil Gerlanc	164		
Med taborniki RMV: Marko Jarc-Kragulj: Kdo smo taborniki	165		
Novosti na knjižni polici: Marij Čuk: V Trstu sta izšli lepi pesmarici	167		

Ilustracije za 6. številko Galeba so naredili: Milko Bambič (str. 153); Marjanca Jemec-Božič (str. 149); Marjeta Cvetko (str. 145, 151, 160); Eva Fornazarič (str. 148); Leon Koporc (str. 151, 155); Erika Košuta (str. 170); Alessio Petricig (str. 156, 157); Jelka Reichman (str. 149); Bine Rogelj (str. 145, 154); Albert Sirk (str. 146, 147, 148); Magda Tavčar (str. 158, 159, 161, 3. st. pl.).

PRILOGA: Pridobivanje olja nekoč in danes — Boljunec, Dolina — besedilo in slike: Mojca Švab in Franka Žerjal.

NASLOVNA STRAN: Serena Peric, 1. b r. SŠ »Igo Gruden« — NABREŽINA.

Mesečnik (10 števil) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 795873, 794672 — Tiska: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 1.500 lir, dvojna: 2.000 lir, naročnina: 10.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod številko 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

Kajetan Kovič
 Ilustr.: Bine Rogelj

PUST

Čuden mož gre naokrog,
 krivih ust in krivih nog,
 zraven godci godejo
 dideldajsa, dudeldo.

Komaj dan se prebudi,
 pridejo na sred vasi
 in tako zaplešejo,
 da se iskre krešejo.

Tanko piska klarinet:
 Kaj nam zima, mraz in led!
 Dobra volja greje nas,
 kožuh nam preganja mraz!

Hmtadrara, hmtadra —
 bas debelo godrnja.
 Maškare, juhej, na plan!
 Že je jutro, že je dan!

Čuden mož gre naokrog,
 krivih ust in krivih nog.
 Kdor ga vidi — ponori.
 Jaz sem tudi. Kaj pa vi?

Franci Lakovič
 Ilustr.: Marjeta Cvetko

8. marec

Če bi vsakdo cvet droban
 materi dal na ta dan,
 v barv tisoč bi bil svet
 kakor z mavrico odet.

Barva vsaka — del srca,
 v vsakem srcu misel ta:
 iz ljubezni, ki gori,
 spet ljubezen se rodi.

Povest partizanske zvestobe (5)

65. Šest divizij je obkoljevalo partizane, ki so se skušali prebiti skozi železni obroč. Iz zasede so napadli prvi oddelek fašistov, ki je prodiral proti partizanskemu taboru.

66. Fašisti so se razbežali, mnogo jih je pa obležalo. Toda v dolini jih je bilo še na tisoče. Komandant je zato odločil, da se ponoči prebijejo preko reke Kolpe.

67. Partizani so na poti premagovali najtežje ovire. Plazili so se po vodi in se celo morali potopiti pod žicami. Trudni, lačni in onemogli so vendar vsi dosegli goščavo.

68. Popadali so po mehkem mahu, komandant pa je bedel nad njimi in mislil: »Na svoji zemlji, ki zanjo žrtvujemo vse, se moramo skrivati pred tujci. Toda vrnili se bomo!«

69. Partizani so bili kot preganjane zveri. Kamorkoli so se premaknili, so trčili ob sovražnika. Bili so izčrpani, lačni, žejni. Toda obupali niso. Pavlek je šel zopet na pot.

70. Pod gozdom je zagledal ruševine dveh kmetij. Dve ženi sta brskali po pogorišču. »So vam fašisti zažgali, mati?« je vprašal Pavlek. »Kdo pa drugi«, je zajokala žena.

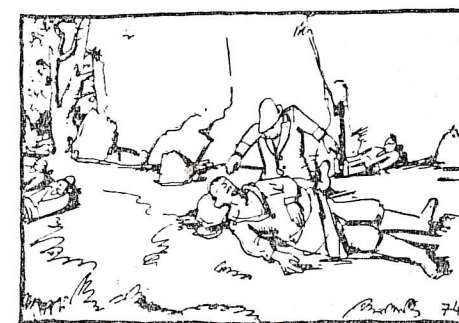
71. »Kaj pa ti tod?« »Pred fašisti sem zbežal. Starše so mi odpeljali. Rad bi k teti v Ribnico.« »Ne hodi mimo kamnoloma, tam je strašno; toliko so jih postrelili.«

72. Temna slutnja je zajela Pavleka. Kar pognal se je proti skalam. Ozka stezica je peljala pod kamnolom. Ko je stopil na rob, je zagledal na dnu kotanje kup mrličev.

73. Premagal je grozo in stopil bliže. Trupla so bila vsa prestreljena in vsa oblita s krvjo. Nenadoma je Pavlek vzdihnil od bolečine in se zgrudil na mrtvega očeta.

74. Zdelo se mu je, da se vse okoli nje-ga pograza, da se kamnolom ruši nanj. Mahoma pa je vstal, zmočil rutico v potoku, obrisal očetu obraz, in ga premaknil na mah.

75. Stisnil je pesti in vzkliknil: »Maščujem te, oče! Maščujem vas vse!« Odločno je odhitel proti pogorišču in zaprosil za lopato. »Očeta bom pokopal«, je dejal tiho.

Branko Rudolf

Kurent velik nos ima
in roge na glavi,
ko z verigo si žvenklja
kraj vasi v dobravi,
se nikjer ne ustavi.

Rusa maha jo za njim,
kima venomer.
Dolg je jezik, vrat je dolg.
Se reži, zija kot volk,
to je čudna zver.

Zadaj drugi kurenti,
piceki, orači,
radi se srečujejo,
pustov god praznujejo,
saj so vsi domači...

Kurent kurji, kaj žvenkljaš,
kurent kurji, kaj mi daš?
Glej, kako se pači!
Kaj bi z mano rad?
Saj je že pomlad!

Goni, goni zimo,
pojdi, pojdi mimo!

76. Žena je šla z njim in mu pomagala. Pavlek je položil očeta v izkopano jamo in mu pokrival obraz z mehkim mahom. Ko ga je pokopal, je bil mlad fant trd kot jeklo. (Dalje)

Ilustr.: Eva Fornazarič

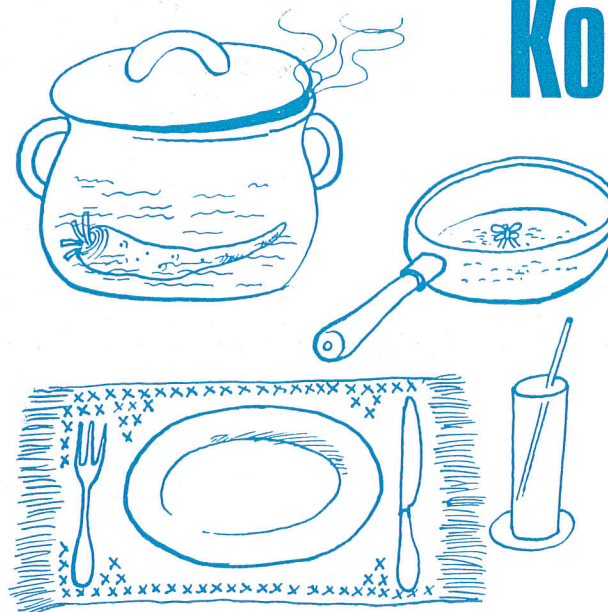
KURENT

Marij Čuk

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

Korenčkova juha

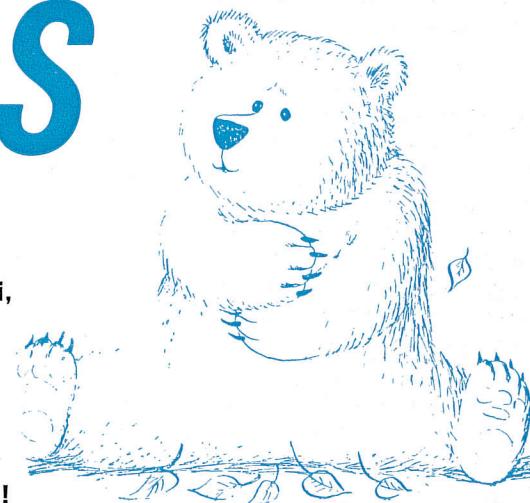
Ko se koren skuha,
nastane sladka juha.
In takrat bo pojedina.
Hmm, korenčkova juha,
za prikuho črna muha.
In takrat bo pojedina.
Koren v loncu piska,
muha v ponvi vriska.
To bo pojedina!
Da nas le ne zgrabi —
driska...

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Jelka Reichman

OGLAS

Prodajam velik kôžuh rjav,
za hudo zimo vam bo prav!
Po čem ga dam, po kakšni ceni,
lahko se vsak z menoj pomeni.
Kje bivam, kak je moj naslov?
Poleti tavam sred gozdov,
obiščem tudi čebelnjake
in hrušk prepolne sadovnjake.
Pozimi pa v brlog spat grem,
kje pa je ta, vam — ne povem!

Markove norčije

Marko je bil prebrisan fantič in vedno pripravljen na nenehne norčije. Rad si je privoščil soseda Janeza. Bil je to starejši možak, ki je živel sam v manjši hiši. Imel je kravo, telička, polno dvorišče kokoši, v zajčnici so se prerivali zajci, psa pa ni imel. Za hišo se je bohotil sadovnjak, ki mu je vso skrb poplačal z obilno letino. Posebno ponosen pa je bil na češnjo, ki mu je vsako leto bogato obrodila. Otroke je imel rad, le ni mogel trpeti, da bi se sami oskrbovali s sadeži. Če jim je sam dajal, nikoli ni skoparil. Otroci pa so mu kdaj pa kdaj kaj radi ponagajali, kot se pač otroci, in se neznansko veselili, če se je jezil nanje. Znal pa je krepko uhljati in kakšno položiti prek zaplate. Nosil je debela očala, ker je bil kratkoviden, in to so otroci dobro vedeli. Prednjačil pa je Marko.

Tako je nekega jutra našel Janez v hlevu kravo s starim slamnikom na glavi. Krava je otresala z glavo, kot bi jo zdelovali obadi. Janez pa je strmel in zmajeval z glavo. »Lej, ha lej,« je Janez mrmral sebi v brado. »Kako je le mogel slamnik priti kravi na glavo, hentata, tega pa res ne razumem.« Snel je klobuk in ga odnesel hišo. Seveda, bilo je to delo navihanega Marka. Otroci pa so se pritajeno smehljali, ko so v varnem kotičku opazovali začudenega Janeza.

Marko je sedel na vrtni ograji in grizljal hruško. Na dvorišču je kikirikal pisani štajerski petelin. Kokoši so brskale po gredicah, ki jih je

Janez tako skrbno negoval. Skočil je z ograje in jih pregnal na dvorišče. Na hišnih vratih je postajal Janez. Nekaj časa je zrl v Marka in nato dejal: »Saj si ti Marko, mar ne. Si že priden.« Vsakega otroka je imel za Marka, dokler si ga ni od blizu ogledal.

Marko se mu je nasmehnil in dejal: »Jaz sem, jaz, stric Janez! Le dobro me pogledjte!« Dolgočasil se je. Gospodar Janez pa se je s peharjem ovska odpravil k zajcem. Rad jih je imel. In že je imel Marko domisljico. Ko se je izza gora potegnil prvi mrak, je Marko pohitel s prijateljem na Janezovo dvorišče. Vedel je, da je Janez pri večerji in da ga tako ne bo na spregled. Smuknila sta v kurnik, polovila kokoši in jih odnašala v zajčnico. Zajce pa sta preselila v kokošnjak. Pri tem sta se hihitala, da je bilo kaj. Vreščanja kokoši Janez ni slišal. Po večerji pa se je gospodar Janez odpravil na ogled okoli hiše in na dvorišče, če je vse na svojem mestu. To je storil vsak večer. Ni opazil dvoje deških glav, ki sta moleli iz grmiča na dvorišču. Gospodar je stopil v hlev in nato še v kokošnjak. Presenečen je obstal. Kaj je le to? To čudno topotanje in nemir. Pogledal je in ostrmel. V kokošnjaku so se prerivali zajci in begali sem ter tja. Zlomka, kako so le prišli zajci v kokošnjak. Majal je z glavo, se butnil po čelu in vzkliknil. »Aha, ti preklicani otroci, vnovič so mi jo zagodli. Če jih le dobim v pest! Prav nič češenj ne dobe, za

kazen.« Spet je vse postoril tako, kot je moralo biti, in se nato mrmraje vrnil v hišo.

Otroci, posebno Marko, pa si zavoljo češenj niso kaj prida belili glave. Drugi dan je bil Marko s prijateljem že na košati češnji. Prav do-

bro sta bila skrita med vejevjem. Na ogledu se je tega dopoldneva ustavil gospodar Janez tudi pod češnjo. Majave veje in šuštenje na drevesu mu ni šlo v glavo. Pa je pomislil na poglavce, kot jim je dejal. Zaman je napenjal oči. Skozi debela očala ni nič opazil. Pa je zavpil: »Hej, če je kdo zgoraj, takoj dol. Mu že navijem ušesa. Takoj dol!« Seveda, Marku in njegovemu prijatelju še na misel ni prišlo, da bi se oglasila. Vse je bilo tiho in tudi šuštenje listja je ponehalo. »Kaj zlomka je to?« si je dejal Janez in pobral na tleh krepko šibo. Zaman! Kar je na češnji zakikirikalo. In še in še. Janez je zmajeval z glavo in tega ni mogel razumeti. Petelin na češnji. Kaj je le počel zgoraj? Od kdaj mu prijajo češnje? Janez pa je razmišljal. »Uh, me piši, boš že prišel dol, kot si srfotal gor.« Odšel je. Na češnji pa je spet zakikirikalo, pritajenega smeha pa Janez ni več slišal.

Neža Maurer

Ilustr.: Marjeta Cvetko

KDO POJE?

SKOZ ZASNEŽENI GOZD
PESEM ZVENI.
POJE TO ZAJEC?
ZAJEC NIKOLI NE POJE.
ZAJEC SE ZIME BOJI.
POJE LISICA?
LISICA V BRLOGU ŽDI.
POJE PTICA?
PTICA SE VEJE TIŠČI
IN SI POMLADI ŽELI.

SKOZ ZASNEŽENI GOZD
OTROŠKA PESEM ZVENI!

MEVŽNIK

Mevžnik je bil človek, kateremu je bilo prihranjeno, da bi se osem let gulil po šolskih klopeh, da bi mrcvaril mlade možgane s črkami in številkami in bi s svojo trdo glavo pomagal učitelju k čimprejšnjemu odhodu na oni svet.

Bil je klada, ne samo po telesni pričujočnosti, temveč tudi po pameti, ki ga je onesposabljala za odnose z ljudmi.

Da je bil med svojci vsekakor posebnejš — vsaj malo tudi v zabavnem pomenu — priča dejstvo, da je še živ spomin nanj, čeprav je ta človek zatisnil svoje oči, preden je počil strel v Sarajevu na avstrijskega prestolonaslednika.

Mevžnik pa je bil baje svojevrsten pripovednik, bodisi pri delu, med potjo, bodisi ob krčmarjevi mizi. Po poklicu je bil vse in nič. Tako je rad sam zatrjeval. Kadil in popival ni — najbrž ne bi imel za kaj — in tudi za ženskami ni zijał.

Prebredel je že nekaj sveta, kajti bil je vojak pod Radeckijem, pozneje z drvarji na Romunskem in potikal se je še drugod. Njegovo pripovedovanje je bilo dolgovozno — in povedal je svojo reč vedno na nov način — ali vsled prebujne fantazije ali zaradi pozabljivosti. Pravili so, da je pripovedoval svojo storijo devetindevetdesetkrat — in zmeraj drugače. Kdor pa bi imel potrpljenje, bi jo lahko čul še stotokrat.

Dasi so vse njegove novice že poznali, so ga vendarle radi poslušali. Takih prilik je bilo včasih več, ali na kmečkih plesih, na svatbah

ali v nedeljo po maši, tudi če so imeli mrliča pri hiši in ob drugih domačih običajih in poslih. Kdor ga je bil že do naveličanosti sit, pa je bril norce iz njega — in so spet imeli svojo zabavo. Seveda so mu marsikako nerodnost radevoljno odpuščali. Tudi to, da je pri hišah pozabljal vedno na odhod, dokler je imel pred sabo le še enega poslušalca. Ako bi mu kdo pri poslušanju zadremal, oh to Mevžnika kar nič ni motilo, nadaljeval je po svoje, pa je bilo.

In za Mevžnika ni bilo stvari ne pogovora drugih, da ne bi dodajal svojega popra. In kar je on prinašal, to je vselej prekašalo vse pričakovano. Na tak način je motil, da, celó onemogočil vsako kramljanje drugih. Kaj so lovčeve lažipovesti in edinstveni doživljaji proti Mevžnikovim storijam! Pa kako je vrelo iz njega, čisto začaran je bil od samega sebe. Ako se mu je kdo posmihal ali ga celo otesal, češ, kaj bi tako bedasto kvasil, tedaj se je Mevžnik delal gluhega in jo je mazal po svoje naprej kot uročen. Neki lovec je pripovedoval, da je ustrelil srnjaka, ki je bil od enega strela dvakrat zadet: v glavo in v zadek — in to menda zato, ker se je lizal na tistem delu telesa ravno v trenutku, ko je počil strel.

Mevžnik ga je prekinil in že je prišla njegova storija na vrsto:

»To je bilo tam za Košuto. Kar tako so švigali gamsi okrog mene — puuu, pa zagledam nekaj — mislil sem, da se bliža sam zlodej — pomisli, bil je kozorog. To je imel

roge, da jih ne spraviš v to kuhinjo! Tako me je bilo strah, veš ti, da sem naperil puško, ne da bi vedel kdaj — prrrh po njem in se je že zvalil čez skalo. No, ko pridem dol — puuuu — tedaj sem šele gledal kot tele nove duri, pomisli, kozorog je ležal mrtev in na enem rogu je imel nataknenega gamsa — pa tudi mrtev...«

Če bi taisto reč moral Mevžnik ponoviti, bi bil zdaj že na vsak kozorogov rog nataknen po en gams.

Kadar je bil med lovci, ni nikdar pozabil te-le:

»Pomisli, samo tri noge je imela tista srna, pa je delala tako visoke skoke, kot je bil moj čebelnjak visok. Kar v zraku sem jo zadel. Imela je pod vampom za tri prste debelo masti...«

Včasih je bilo tolšče za štiri, pa tudi za pet prstov, nogi pa sta bili včasih samo le še dve. Vsak pa je predobro vedel, da Mevžnik nikdar ni bil čebelar in da ni imel čebelnjaka.

Tiste, ki so se spominjali svojih resničnih vojnih doživljajev, pa je iznenadil Mevžnik takole:

»Ko sem bil na Laškem, sem stal enkrat čisto blizu Radeckija. Ker nisem imel ognja za pipo pri roki, pa mi jo je kar on sam prismođil — puuu to so bili še časi! Spoznal sem neko Lahinjo — Vahele smo jim rekali — donafiks, to je bila lepa, kot sam zlodej! Pa grem z njo. Ko potlej iščem naše žolnirje, sem zagazil med same Lahe. To smo se dali, da je nam vsem municije zmanjkalo. In kar na vsem lepem me zabode nekdo, pa naravnost v trebuh. Tedaj jaz v tek in čreva sem prinesel kar tako v pesteh k našim. Seveda sem pozneje dobil še kolajno za to...«

Vsem je bilo znano, da Mevžnik nikdar ni kadil, da tisto, kar je tako

kot sam zlodej, sploh ne more biti lepo in da še noben vojak ni dobil odlikovanja za prekasno vračanje z vasovanja.

Kadar so jajčarji cvrli, takrat so imeli tudi Mevžnika v njihovi sredi in vedno je moral povedati tisto o lisjaku:

»Služil sem tamle na Polju, bolj pri trdem so nas imeli, seveda samo z delom ne. Pa so imeli pri hiši toliko kur, da jih je bil poleti poln cel brest, ki je stal pri hlevu na dvorišču. No, pa se je začelo neko leto. Vedno pogosteje so čez noč izginjale kure. Jaz se postavim na prežo in kmalu je prišel lisjak, začel letati okoli bresta in ni bilo dolgo, pa je cepnila putka z drevesa, lisjak jo pobaše in v grmovje z njo...«

Mevžnik se ni dal prekiniti, pa če so ga še tako dražili, češ, naj pove, kako je on sam pozneje prakticiral lisjakovo metodo, letal okrog bresta in skušal zdaj tu zdaj tam izmakniti

kakšno kokoš in jo skrivaje zabaran-
tati v nedeljo na vasi. Kadar pa je
besedičil Mevžnik o svoji Romuniji,
pa je bila tista o medvedu pri roki:

»Po riži sem jo mahnil v frato, ker
je bilo bliže. Tam pa, kjer je bila ri-
ža čisto pri tleh, sem se mislil malo
oddahniti. Sedem in skoraj že zadre-
mam, ko začujem neko lomastenje in
sopihanje od nekod. Zdramim se,
vstanem in gledam krog sebe. Strah
peklenski! Kaj zagledam? Medved
jo je pritacál točno za menoj po ri-
ži. Ko bi mogel onim zgoraj sporo-
čiti, da bi spustili les, prekvato, pa
bi imeli črnuhlja! Zaderem se na vse
grlo, medved se me ustraši a ob-
stoji. A kaj, samo toliko, da me prav
zapazi. Zdaj pa, zlodejevi vrug proti
meni. S sekiro ga čakam. Dobro po-
merim in vcepim, pa mahnem mimo,
sekira zleti proti smreki in se zapi-
či tako globoko v deblo, da skozenj

pogleda. Jaz pa jo ucvrem po riži gor
in vpijem na vse pretege, medved
pa za menoj — in res oni zgoraj spu-
stijo les. Jaz se razkoračim čez rižo,
ko pridirjajo hlođi dol. Kosmatinec
se že oblizuje, dobro malico bo imel
z menoj. Tedaj pa, čmrrrk, hlođ bu-
tne s tako silo v medveda, da zleti
iz riže...«

Ako je menda kdo od radovednih
poslušalcev povpraševal za tisto se-
kiro, ki je tako globoko tičala v
smrekovem deblu, je Mevžnik hlad-
nokrvno dodal, da je dvanajst mo-
ških jedlo tisto medvedje meso nad
teden dni in da so s kožuhom pokri-
li eno od drvarskih kolib.

Take so torej bile Mevžnikove
storije.

Še danes se reče v tamošnji ljud-
ski govorici, če kdo prav na debelo
laže in se baha: ej, ta je pa koj
Mevžnikova!

Benjamin Gracer

Ilustr.: Bine Rogelj

ZIME NI - ZIMA JE

Zime ni —

Otrokom gre na jok.

Medved ni odšel v brlog:

Joj, joj, joj, joj,
joj, joj, joj, joj...

Sonce je pojedlo sneg,
pust in žalosten je breg.

Zima je —

Ko z večerom pride spanje,
otroci imajo čudne sanje...

Sneg zapadel je do streh:

Joj, joj, joj, joj,
joj, joj, joj, joj...

Rove kopljemo kot krti,
da nas sonce reši smrti.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Leon Koporc

Kruh v smetnjaku

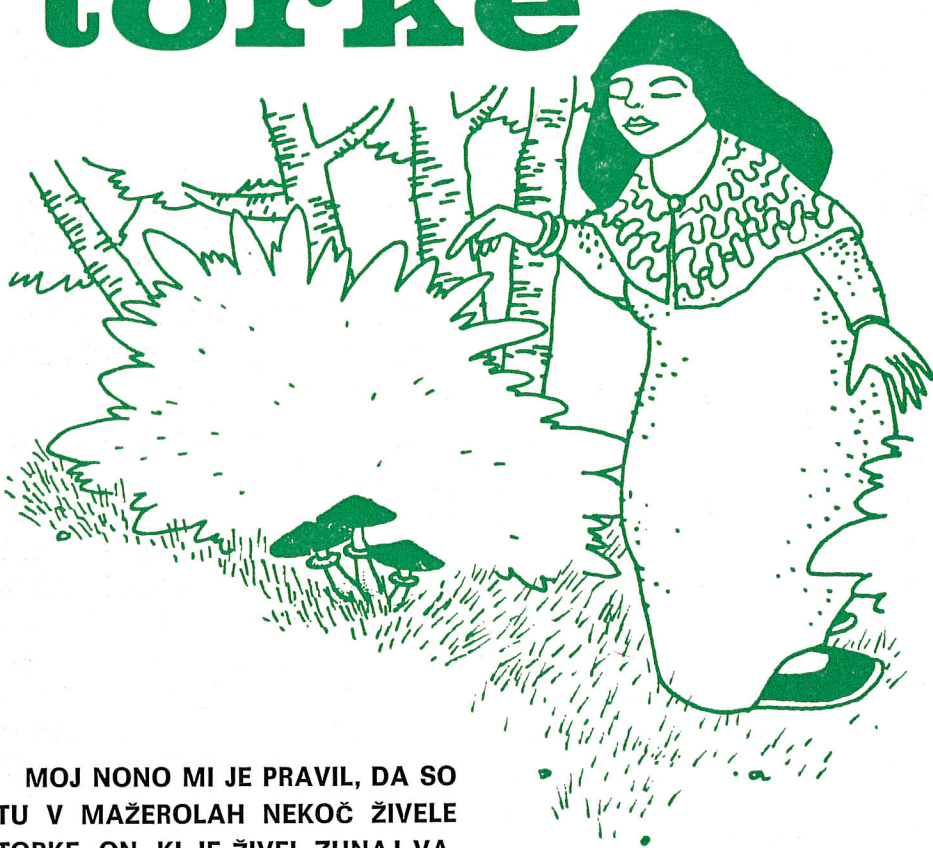

Ondan sem slišal, kako beli, snežno beli kruh joka. In z njim sem za-
jokal še jaz. Mislil bi kdo, da sem to iz trte izvil, pa je žal, stokrat žal, vse
najčistejša resnica: primahal jo je debelušen fantič in je mečkal zajetno
zagozdo belega, snežno belega in še toplega kruha v roki. Verjetno se je
vse dni basal samo s čokolado in tortami, zakaj beli, snežno beli in še to-
pli kruh je treščil v prvi koš za odpadke in zavil v trgovino po tablo čoko-
lade. Tedaj se mi je zazdelo, da je iz košare za odpadke zajokalo. Verjetno
je ta jok slišal tudi slabo oblečeni, bleđi in suhotni fantič, ki je prav tedaj
šel mimo košare. S suho ročico je posegel vanjo, izbežal ta kruh in ga
slastno pojedel...

Kadar zdaj vidim cele hlebe kruha po smetnjakih, jih vedno čujem,
kako jokajo. Kakor tisti milijoni lačnih otročičkov, ki po najrevnejših krajih
nimajo kruha, niti borne obrobtinice...

V slovenski knjižni jezik prestavljeno besedilo, ki ga je k natečaju benečanskih otrok »Moja vas 1979« prispevala Silvia Comugnaro iz Mažerol.

torke

MOJ NONO MI JE PRAVIL, DA SO TU V MAŽEROLAH NEKOČ ŽIVELE TORKE. ON, KI JE ŽIVEL ZUNAJ VASI, JIH JE VIDEL, KO SO SUŠILE DENAR NA ODEJI. TUDI SOLATO IN RADIČ SO KRADLE V NJEGOVM VRTU.

STARI LJUDJE PRAVIJO, DA SO TORKE STANOVALE V NEKI JAMI IN

DA SO BILE ZELO LEPE, LE NAMESTO PRSTOV SO IMELE PETE, IMELE SO NOGO OBRNJENO, ZATO SO JIM GOVORILI: »KRIVA PETA, ŠTRAMBA NOGA!«

NEKI MOŽ IZ MAŽEROL JE ŠEL V GOZD SEKAT IN JE VIDEL TORKO. ZELO MU JE BILA VŠEČ IN JI JE REKEL: »DAJ SEM ROKO, MI BOŠ POMAGALA.« TORKA JE DELA ROKO V PRECEP, ON PA JE IZVLEKEL SEKIRO IN JI UJEL ROKO V PRECEP.

»PUSTI ME, PUSTI ME!« JE VEKALA TORKA IN ON JI JE REKEL:

»PUSTIM TE SAMO, ČE ME OŽENIŠ!«

ONA MU JE REKLA: »JA, JAZ TE OŽENIM, A TI MI NIKOLI NE RECI 'KRIVA PETA, ŠTRAMBA NOGA', SI-

CER TI UTEČEM IN NE PRIDEM NIKOLI VEČ.«

ČEZ EN MESEC STA SE POROČILA IN TORKA JE DELALA KOT DRUGE ŽENE, POTEM PA STA IMELA ŠE LEPO ČEČICO.

NEKEGA DNE SE JE PRIPRAVLJALA VELIKA NEVIHTA IN TOČA IN TORKA, KI JE ZAČUTILA, DA BO SLABO, JE ŠLA NA NJIH NJIVO IN JE POŽELA ŠE ZELENO PŠENICO IN

JO JE NESLA DOMOV. KO JE PRIŠEL MOŽ DOMOV IN VIDEL, KAJ JE NAREDILA, JE ZAČEL VPITI IN JI JE REKEL: »KRIVA PETA, ŠTRAMBA NOGA, A SI NEUMNA, DA SI POŽELA PŠENICO, KO JE ŠE ZELENA!«

TAKRAT PA JE PRIŠLA TAKA TOČA, DA JE POBRALA VSE, KAR SO LJUDJE POSEJALI. TORKA PA JE ZBEŽALA V SVOJO JAMO IN NIHČE JE NI VEČ VIDEL. LE VSAKO JUTRO, KO SO VSI ŠE SPALI, JE PRIŠLA POČESAT SVOJO ČEČICO.

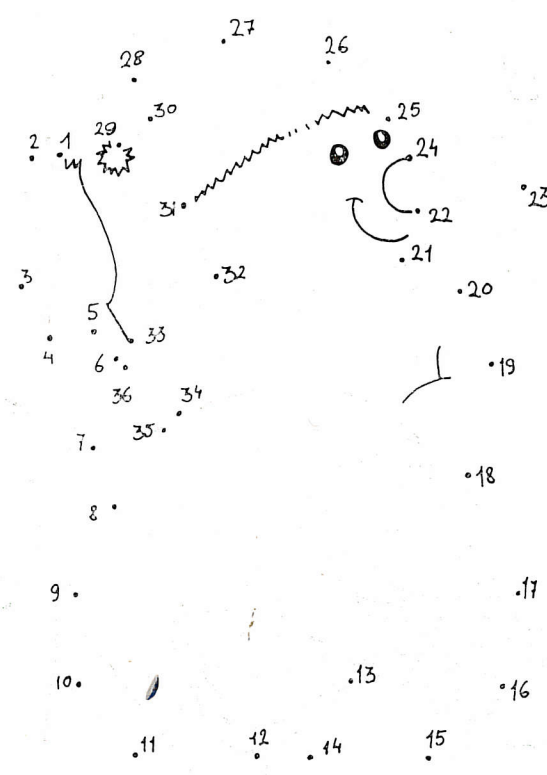

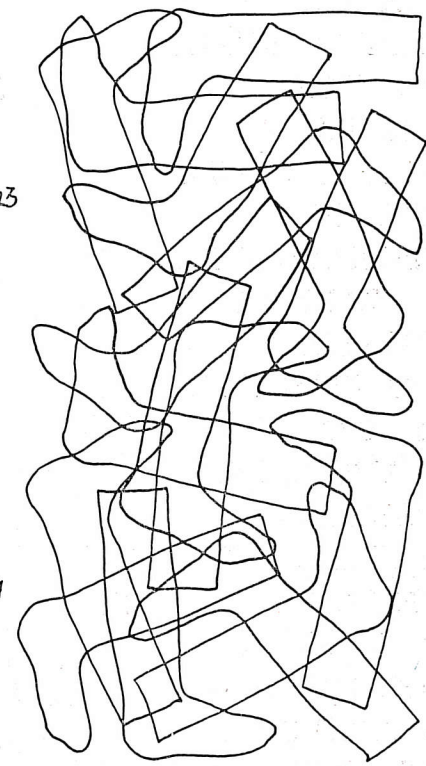
Vera Poljšak
 Ilustr.: Magda Tavčar

Pike in črte Nogavice

POVEŽI PIKE S ČRTAMI
 OD 1 DO 36

KOLIKO NOGAVIC
 JE OPRALA MAMA?

REBUS (3, 2, 4)

**PUST IN PUSTEK
STA HODILA
S SVOJO MALHO
PO VASEH,
ŽGANJA IN
KLOBAS DOBILA
STA PRI
GRUNTARSKIH LJUDEH.
ZA ZAHVALO
ZAPLESALA
STA PRED HIŠO
HOPSASA,
POTLEJ DALJE
ODKREVSALA
S POLNO TORBO,
TRALALA!
VSE POJEDLA,
VSE POPILA, —
V SNEG ZVRNILA
SE KO SNOP,
NISTA VEČ SE
PREBUDILA —
V SREDO BIL JE
NJUN POKOP.**

Pust in Pustek

1. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Kmetje poberejo oljke s
svojih dreves in jih v vrečah prinesejo
v stiskalnico za olje, po domače
»torklo«, zato da bi iz njih pridobili
olje.

2. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Oljke je treba najprej
stresti v mlin, kjer jih težki mlinski
kamni zmeljejo. Na sliki vidimo mlin
boljunske »torkle«, ki jo upravlja trža-
ška Kmetijska zadruga.

3. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Velika mlinska kolesa
poganja električni tok, medtem ko jih
je bilo treba nekoč porivati ročno.

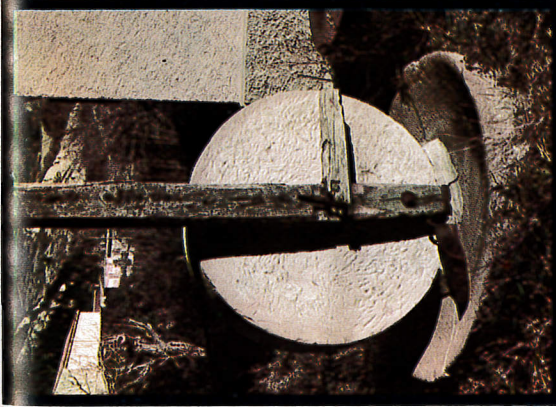
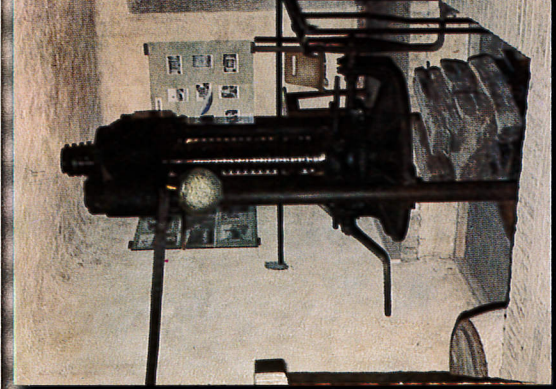
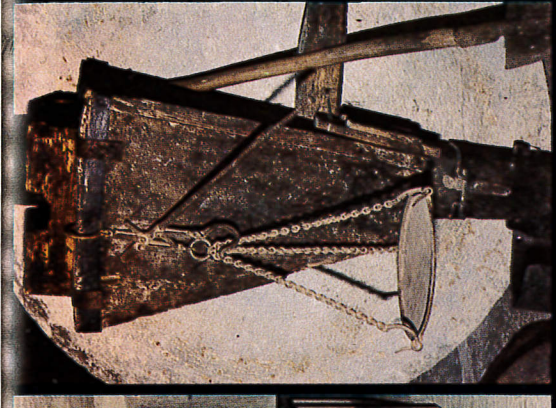
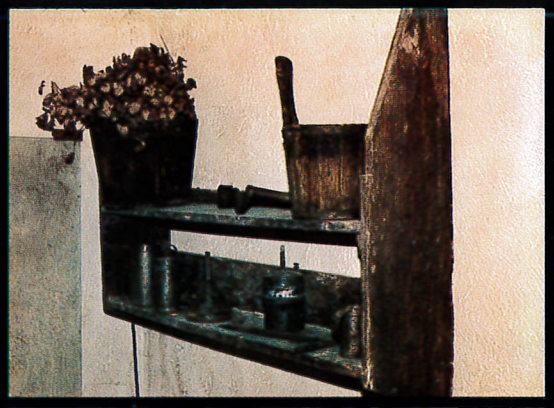
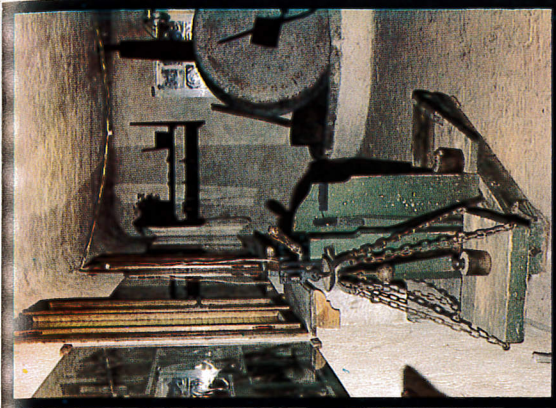
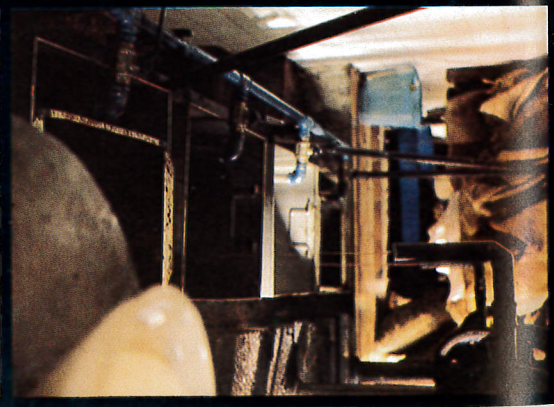
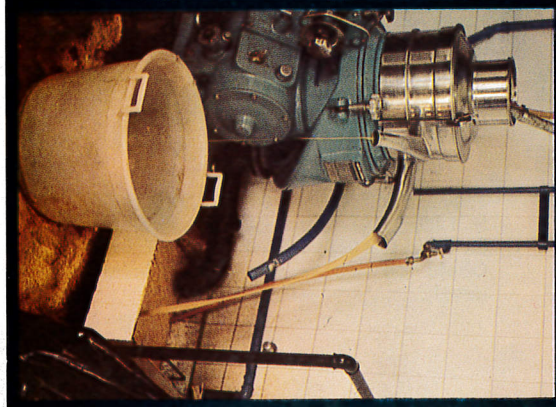
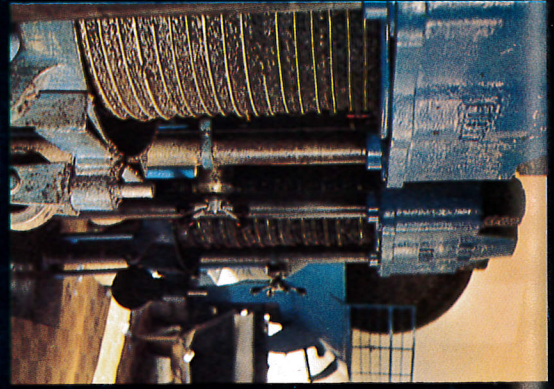
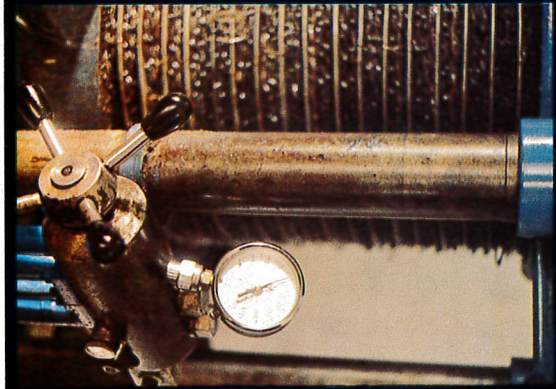
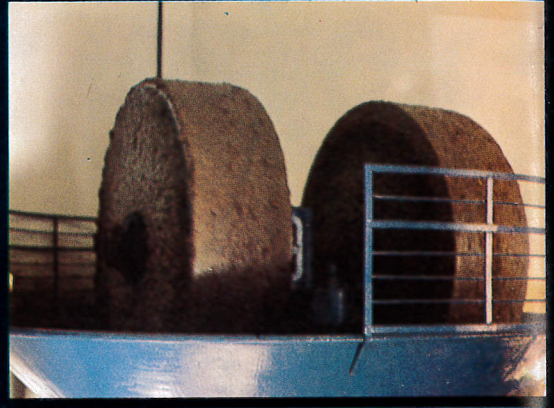
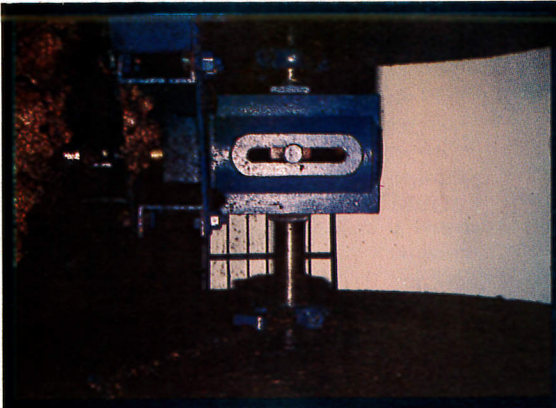
4. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Zmlete oljke postavijo
v plaste med žakljevine in jih s tem
pripravijo za stiskanje.

5. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Oljke morajo pod sti-
skalnico, da iz njih pridobimo čimveč
olja.

6. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Sodobne stiskalnice pri-
tiskajo z močjo 400 atmosfer. Na sliki
vidimo manometer, ki je vgrajen v
stiskalnico.

7. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — Pod stiskalnicami so
razvrščene posode, v katere se poča-
si cedi olje.

8. PRIDOBIVANJE OLJA DANES —
BOLJUNEC — S pomočjo črpalke prite-
če olje v stroj, ki loči olje od vode.
Oboje se izliva, vendar po ločenih
ceveh,

2. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — DO-LINA — Pri delu v »torkli« so bili potrebni tudi nekateri manjši pripomočki. Nekaj teh vidimo na policah.

4. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — DO-LINA — Mlin so morali kmetje vrteti ročno, in sicer v štirih. Ko so bile oljke zmlete, so jih postavili v posebna okrogla platna, ki so jih imenovali »športe«.

6. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — DO-LINA — V tej posebni peči se je grela voda, s katero so kmetje polivali stiskalnice s »športami«, tako da je z vodo odtekalo tudi olje. Ta tekočina se je stekala v korito pod »stiskom«, vendar je voda potonila, olje pa je ostalo na površju. Olje so nato pobirali s posebnim kotlovinastim krožnikom ter ga s kuhanjem dodatno zgostili.

8. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — BOLJUNEC — Manjša stiskalnica je ohranjena le kot zanimivost.

1. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — DO-LINA — Stara srenjska »torkla« v Dolini dandanes ni več v rabi, vendar je ohranjena zaradi svoje zgodovinske vrednosti. V njej je tudi tehtnica, ki jo vidimo na sliki.

3. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — DO-LINA — Oljke je bilo treba stresti najprej v to leseno posodo, imenovano »brente«, ki je bila pritrjena na mlinski kamen. Oljke so nato počasi padale pod mlinski kamen iz »brente«, ki je imela spodaj ozko odprtino.

5. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — DO-LINA — »Športe« z oljkami so kmetje postavili pod pritisk velike mehanske stiskalnice, ki so jo imenovali kar »stisk«. Tam so ostale nekaj ur.

7. PRIDOBIVANJE OLJA NEKOČ — BOLJUNEC — Primer nekoliko manjšega ročnega mlina.

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

PAPIRNATA VERIŽICA

Ustvariš iz barvnih rerij

7 cm.
z lepilom
vžigalico.
suho,
in
sestavi

trakove
široke približno
1,5 cm in dolge

Vsakega namaži
in ga narij na
Ko bo lepilo
odstrani vžigalico

Lojze Abram

»Hvala, Sarajevo!«

14. zimske olimpijske igre v Sarajevu so že zgodovina.

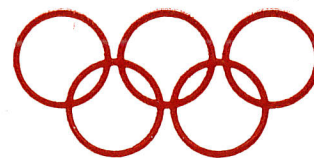
Mladi športniki z vsega sveta so ovenčani s slavo in kolajnami zapustili bele poljane Beljašnice, Jahorine, Igmana, sankajske proge na Trebeviču in ledeno ploskev Zetre pod globokim vtisom, da ni bilo to le enkratno veliko doživetje, ampak da so bile sarajevske igre najlepše v zgodovini zimskih olimpiad.

Petnajst dni so se na sarajevskih progah in drsališčih kosali najboljši smučarji, tekači, drsalci in sankalci sveta. Od teh so levji delež zlatih kolajn odnesli Vzhodni Nemci,

SARAJEVO 1984 PODELJENE KOLAJNE			
	Zlato	Srebro	Bron
NDR	9	9	6
SZ	6	10	9
ZDA	4	4	0
Finska	4	3	6
Švedska	4	2	2
Norveška	3	2	4
Švica	2	2	1
ZRN	2	1	1
Kanada	2	1	1
Italija	2	0	0
Vel. Britanija	1	0	0
ČSSR	0	2	4
Francija	0	1	2
Japonska	0	1	0
Jugoslavija	0	1	0
Liechtenstein	0	0	2
Avstrija	0	0	1

»Srebrni« Jure Franko.

Sarajevo '84

ki so se izkazali predvsem v hitrostnem drsanju. Nič slabši niso bili Sovjeti, ki so osvojili šest zlatih kolajn, pa tudi Američani, Finci in Švedi so odnesli po štiri zlate kolajne. Prava junakinja zimskih iger pa je bila Finka Hämäläinen, ki je v smučarskih tekah osvojila kar tri zlate kolajne.

Veliko veselje je bilo tudi v italijanskem taboru, saj sta Paoletta Magoni v slalomu in Paul Hildgartner v sankanju osvojila zlato.

Še najbolj veseli so bili Jugoslovani s srebrno kolajno primorskega rojaka Jureta Franka v veleslalomu, s čimer je Jugoslavija, prvič v zgodovini zimskih olimpijskih iger, osvojila kolajno. Računali so še na Bojana Križaja, da bo osvojil kolajno v slalomu, a za simpatičnega Bojana je bila po Frankovi srebrni kolajni naloga še težja, še odgovornejša in to je nedvomno močno vplivalo na Križaja, da ni osvojil kolajne, ki so jo od njega pričakovali. Napetost je bila prevelika, vendar je Bojan prizadevno zasedel odlično sedmo mesto, kar ni malo v eliti najboljših svetovnih smučarjev. Križaj, Franko, Strel, Kuralt, Cerkovnik in drugi pa so s svojim športnim nastopom prispevali, da se je tudi Jugoslavija uvrstila v seznam 25 držav, ki so doslej dobile kolajne na zimskih olimpijskih igrah in da postopoma postaja smučarska velesila.

Olimpijske igre v Sarajevu so se zaključile z velikim uspehom, čeprav jim je nekaj dni ponagajalo vreme. Zaključile so se v veliko zadovoljstvo vseh sodelujočih, saj je bila organizacija brezhibna, in kar je še najvažnejše, gostoljubnost domačinov je bila izredna, s čimer so Jugoslovani in predvsem Sarajevčani dokazali, da so sposobni organizirati tako veliko športno prireditev in s svojo toplino osvojiti vse goste iz vseh koncev sveta.

SKUPNO PODELJENE KOLAJNE NA VSEH ZIMSKIH OLIMPIJSKIH IGRAH OD CHAMONIXA 1924 DO SARAJEVA 1984

	Zlato	Srebro	Bron
SZ	68	48	50
Norveška	55	56	53
ZDA	40	45	31
NDR	34	29	30
Švedska	32	25	31
Finska	28	46	31
Avstrija	25	33	30
Švica	20	20	21
ZRN	20	19	20
Kanada	14	9	15
Italija	13	9	7
Francija	12	10	16
Nizozemska	10	15	10
Vel. Britanija	7	4	10
ČSSR	2	7	11
Liechtenstein	2	2	4
Japonska	1	4	1
Belgija	1	1	2
Poljska	1	1	2
Madžarska	0	2	4
Španija	1	0	0
Jugoslavija	0	1	0
S. Koreja	0	1	0
Bolgarija	0	0	1
Romunija	0	0	1

Rečeno je, da so bile sarajevske igre najlepše v zgodovini zimskih olimpiad. To so potrdili tudi veterani olimpijskih iger in sam predsednik mednarodnega olimpijskega odbora Samaranch v svoji izjavi in zahvali: »Hvala, Sarajevo!« To pa je največje priznanje Sarajevu in Jugoslaviji.

Draga Lupinc

Bogomil Gerlanc

zaslužni rojak pobudnik bralne značke

Novembra lani je za svojo življenjsko delo ob knjigi naš zamejski rojak in prijatelj Bogomil Gerlanc prejel zaslužen »Trubarjevo plaketo.« To pomembno nagrado mu je podelil Svet bralnih značk Slovenije.

Že v mladostnih letih je Gerlanc skrbel za knjižnico v svoji rojstni vasi na Kontovelu. Kasneje je kot šolnik posvečal prav tako skrb knjigi po raznih šolah v Sloveniji. V zadnjih dneh januarja 1945 je bil med predlagatelji in pobudniki, naj bo 8. februar kulturni praznik slovenskega naroda. Več kot 30 let je bil povezan s pisateljem Francetom Bevkom in je pripravil za tisk Bevkovo knjigo ob pisateljevi osemdesetletnici. Ob poimenovanju šole na Opčinah po Francetu Bevku pa je spodbudil tekmovanje za bralno značko tudi v našem zamejstvu. Bogomil Gerlanc ima velike zasluge tudi pri zbirki »Moja knjižnica,« saj je bil med tistimi, ki so si zamislili zbirko cenjenih in dobrih knjig za tekmovanje za bralno značko. »Moja knjižnica« je v nekaj letih obogatila številne knjižnice. Sam je ob desetletnici bralne značke takole zapisal: »Za vsakršno tekmovanje moramo vzeti v roke orodje! Za bralno tekmovanje knjigo in celo več knjig vsako leto!«

Kljub svojim 82. letom je Bogomil Gerlanc še vedno ostal zvest knjigi. Prijetno je srečanje z njim ob pisalni mizi pri Mladinski knjigi. Vedno je mladostno razpoložen, vedno pripravljen s svojimi bogatimi izkušnjami svetovati in pomagati. Vsako srečanje z njim je enkratno doživetje, kajti še vedno je z vso ljubeznijo predan svoji rodni kraški zemlji, sinjemu Jadranu in ljudem, ki se trdno oklepajo te zemlje.

Prav pa je tudi, da mladi bralci zvedo, kje, kako in kdaj je sploh bralna značka nastala. Bilo je v šolskem letu 1960-61, ko so se učenci osnovne šole s Prevalj na Koroškem domenili s svojimi mentorji, da se bodo lotili resnega branja slovenskih knjig, mentorji pa bodo njihovo znanje preverili in jih nagradili s posebno značko. Tako se je tudi zgodilo in 21. maja 1961 so nekateri učenci višjih razredov te šole opravili tak izpit. Bilo jih je le 10.

Že naslednji dan je bil med njimi pisatelj Francè Bevk, ki je mladim bralcem podelil zaslužen priznanje. Tedaj je, sedaj že pokojni pisatelj in ravnatelj te šole, Leopold Suhodolčan, takole spregovoril mladim tekmovalcem: »Iskreno vam čestitam in vam želim, da bi bili vredni značke, ki smo jo poimenovali po velikem slovenskem pi-

satelju Prežihovem Vorancu. Ponosni ste lahko na to, da ste prvi nosilci Prežihove značke in ste jo prejeli ob obisku pisatelja Franceta Bevka. Ostanite zvesti prijatelji dobre knjige.«

Do konca naslednjega šolskega leta je šoli na Prevaljah sledilo še osem okoliških

šol. Vseh uspešnih udeležencev je bilo takrat 119, kar je bilo za začetek kar zadovoljivo.

Postopoma so se začeli zanimati za Vorančevo značko tudi učenci drugih šol. Kako se je potem vse to razvijalo, pa boste zvedeli prihodnjč.

Marko Jarc-Kragulj

KDO SMO TABORNIKI

Pozdravljeni otroci!

Prav gotovo ste že mnogo slišali o tabornikih »Rodu modrega vala« iz Trsta in Gorice. Marsikdo od vas je že naš član, ali pa imate brata, sestro ali prijatelja v tej veliki taborniški družini. Kdor tabornike še ne pozna, pa bo iz teh vrstic zvedel in bral, kdo in kaj smo.

Kupaj s taborniki se boste v Galebu naučili in spoznali veliko novih stvari. Pre-

pričan sem, da bo za vas marsikaj novo. Pridno sledite tem zapisom v Galebu in spoznajte, kaj je narava in taborniško življenje v njej. Kmalu se boste prepričali, da je lepo biti tabornik.

Ste opazili, da se podpisujemo s čudnimi imeni? To so taborniška imena. Kdor pride k nam, si sam izbere svoje ime, takšno, ki mu je najbolj všeč. Mene boste spoznali pod imenom Kragulj. Ali veste, kaj

Znak tabornikov »Rodu modrega vala«.

Nalepka ob 30-letnici taborniške organizacije.

je kragulj? To je ptica ujeta, ki je podobna sokolu. Skoraj prepričan sem, da tega niste vedeli. Vprašajte učiteljico, mamo, očeta, če ne jim vi povejte, kaj je kragulj in kdo vas je naučil.

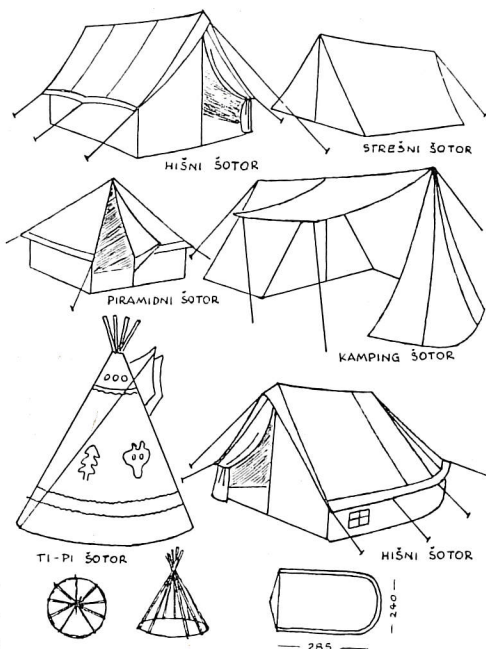
In sedaj vam predstavim taborniško značko. Štirioglata nalepka je znak tabornikov »Rodu modrega vala« iz Trsta in Gorice.

Ob tridesetletnici taborniške organizacije »Rodu modrega vala« iz Trsta in Gorice smo taborniki priredili v Sovodnjah ob Soči prvi zamejski taborniški zlet in ob tej priložnosti izdali tole okroglo nalepko.

NAUČI SE OD TABORNIKOV

Šotori

Taborniki na taborjenju postavljajo šotore, v katerih potem preživijo čas taborjenja. Risba prikazuje nekaj vrst šotorov. Taborniki uporabljajo v glavnem hišne šotore.

TABORNIKI PIŠEJO

Življenje v taboru

Tekom leta taborniki priredimo več skupnih akcij, pri katerih se zbere veliko število članov. Največja taka prireditev je tabor, na katerem postavimo šotore. V šotorih živimo največ do dvanajst dni, zato mora biti šotor čist in urejen. Poznamo več vrst šotorov: hišni, strešni, kamping in ti-pi šotor. Taborniki uporabljamo hišni šotor.

Šotor je sestavljen iz strehe, prednje, vhodne, dveh stranskih in zadnje stranice, ki naj bi bila apsida. Šotor stoji na dveh navpičnih nosilcih (štantarta) in slemenu. Napnemo ga z vrvicami in količki. Šotor z apsidno in brez dna jih ima 13, tisti z dnom

pa 22. Šotor moramo vsako jutro prezračiti in ga ne smemo shranjevati vlažnega ali mokrega, ker se pokvari ali celo sprhni.

Na taboru je važen tudi ogenj. Poznamo več vrst ognjev: piramidni, pagodni, zvezdni, lovski in stražni ogenj. Na taborih pripravljamo le piramidni ogenj, ob posebnih slovesnostih pa pagodni. Piramidni ogenj pripravimo tako, da zabijemo v tla rogovi- lo, nanjo pa položimo manjše hlode v obliki stožca, vanj pa vtaknemo dračje, na vrh pa brinje. Pagodni ogenj ima prav tako osnovo piramide, okoli katere so postavljene hlodki v obliki pagode.

Kljunaš

Marij Čuk

V Trstu sta izšli lepi pesmarici

Otroci že dobro veste, da je februar mesec, ko proslavljamo Dan slovenske kulture. Že štirideset let je tako in tako je bilo, ponekod pa še bo tudi letos. Za take priložnosti se navadno naučite nekaj Prešernovih pesmic, recimo tisto o Povodnem možu ali Železni cesti, zapojete nekaj pesmic, med katerimi skoraj nikoli ne manjka Zdravljica. Vidite, tako gredo te stvari, a vi vse to že veste in — kaj bi vam pravil...

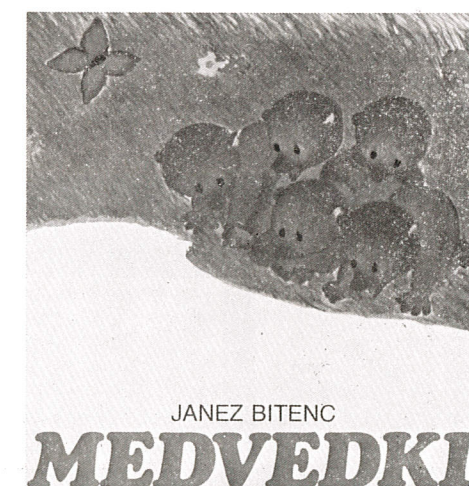
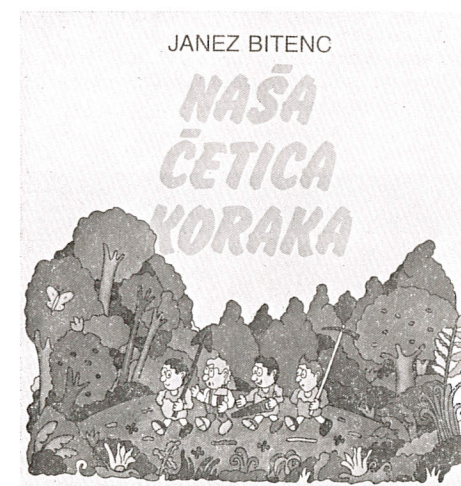
A ustavimo se tokrat še vedno in kljub vsemu pri pesmicah, kajti danes bomo govorili o dveh novih pesmaricah, ki sta zagledali sonce v knjigi prav tu pri nas, v Trstu. Založništvo tržaškega tiska namreč zelo skrbi za to, da se ne bi vi preveč dolgočasili in da bi kdaj pa kdaj tudi katero zapeli. Pa tudi vašim učiteljicam in učiteljem bosta knjigi prišli prav.

Začnimo. Najprej povejmo nekaj o pesma-

rici **NAŠA ČETICA KORAKA!** V njej so zbrane pesmice, ki so razveseljevale mnoge rodove otrok, in da ne bo stvar preveč dolgočasna — vse so opremljene še z duhovitimi ilustracijami in notami, da se še hitreje naučite napeva. A če še tako ne bi šlo, je v dar priložena tudi plošča, tako da res ne morete zgrešiti.

Druga knjiga **MEDVEDKI** je seveda podobna prejšnji, a vendarle različna. Prej smo spoznali pesmice o Rdeči kapici in Helikopterju, tu pa so sami napevi o medvedkih. Seveda, tudi posamezne risbice prikazujejo medvede in plošča je tudi vsa medvedja.

Upam, da sem vam tudi tokrat naredil uslugo, saj bo kmalu pomlad potrkala na vrata in vsi vemo, da pomladi radi kako zapojemo. Še ptički takrat nategujejo glasilke — pa jih ne bi mi in vi!

Igor Tuta

NARIŠIMO ZNAMKO

NATEČAJ FILATELISTIČNEGA KLUBA »L. KOŠIR«

Gotovo je med vami mnogo pridnih in prizadevnih risarjev, veliko takih, ki vas veselijo barvice, čopiči, voščenke ali pa samo navadni svinčniki, zato da bi s svojimi risbami opisali svet, ki je okoli vas, ali pa posamezne stvari in predmete, ki jih vidite. In med te vsakdanje stvari, ki jih vsakdo izmed vas vidi in pozna, spadajo prav gotovo tudi znamke. Kako, kaj, ali ste prav prebrali, ali ste prav razumeli? Seveda, rekli ste prav znamke, tiste majhne, barvane in zanimive sličice, ki prihajajo tudi k vam domov s pošto.

Poleg poštarjev se zanje zanimamo tudi filatelisti, to so tisti, ki zbirajo znamke. Morda je tudi kdo med vami filatelista? Tem bolje! Kar vam bom zdaj povedal, zadeva bodisi mlade risarje kot tudi marljive filateliste.

V Trstu imamo slovenski filatelisti svoj klub »L. Košir«, kjer se srečujemo, se pogovarjamo in kjer si izmenjujemo znamke. Letos obhaja ta klub 30 let obstoja. Ob tej priložnosti bomo sredi aprila priredili v tržaškem kulturnem domu razstavo znamk za odrasle in za mladino. Z razstavo pa je povezan tudi poseben natečaj za vse slovenske učence in dijake, to pomeni, da lahko s svojimi risbami sodeluje kdorkoli. Kaj pa je treba narisati? Na voljo imate tri teme:

Znak filatelističnega kluba »Lovro Košir«.

1. Prerišete, in seveda povečate, eno izmed znamk, ki vam najbolj ugaja.
2. Narišete eno ali več znamk (tudi te naj bodo velike) na temo starega domačega orodja.
3. Narišete risbo o pošti ali o filateliji.

Tako torej, izberite eno izmed treh tem, malo pomislite, vprašajte koga za nasvet in narišite originalno in lepo risbo. Svoje risbe pa pošljite do konca marca na sedež filatelističnega kluba »L. Košir« v Trstu, ul. sv. Frančiška 20. Lahko pa jih pustite v zaprti in naslovljeni kuverti kar v Tržaški knjigarini. Najboljše izdelke bomo razstavili med filatelistično razstavo v Kulturnem domu. Posebna komisija pa bo ocenila in nagradila 10 najlepših risb.

Zato, dragi mladi prijatelji kar hitro in pridno na delo. Mi pa že pričakujemo poplavo vaših stvaritev.

INTERVJU S CVETKO MILOŠEVO

V Kulturnem društvu »Ivan Grbec« so bile razstavljene tapiserije Cvetke Miloš, in ker je bila umetnica prisotna, smo jo intervjuvali.

Massimo: Koliko let se ukvarjate s to umetnostjo?

Cvetka M.: Oh, začela sem že pred dvajsetimi leti.

Alenka: Koliko let ste bili stari, ko ste začeli?

Cvetka M.: Imela sem približno trideset let.

Valter: Kako ste se odločili za to delo?

Cvetka M.: Nekoč sem bila na osnovni šoli in sem gledala tovarišico, ki je učila svoje učence tkati na majhnih enostavnih statvah. No, hotela sem tudi jaz poskusiti. Toda vse tiste nitke so se mi začele zapletati, izgubila sem potrpljenje in vse skupaj spravila v kot. Toda misel na tisto delo mi ni dala miru. Nekaj mesecev kasneje sem spet vzela v roke statve in od tistega dne je preteklo že dvajset let.

Elena: Koliko časa potrebujete, da izgotovite neko delo?

Cvetka M.: Odvisno je od velikosti tapiserije. Za tole veliko, ki jo tu vidite in kateri sem dala naslov »Pesem svobode«, sem potrebovala eno celo leto. Za tiste manjše dva do tri mesece, v velikosti slike pa približno mesec dni.

Učiteljica: Ali bi nam povedali, kako se vam je porodila zamisel upodabljanja človeških teles?

Cvetka M.: Skoraj deset let sem premišljevala in tuhtala, kako bi to napravila. Pa sem od svojega učenca dobila razglednico s kapniki iz Postojnske jame. Ko sem jo gledala, se mi je vsilila misel, da bi nekaj podobnega tkala. Tu vidite rezultat.

Sara: O tej tapiseriji ste rekli, da predstavlja »Pesem svobode«, to je sreča ljudi, ki se vesele končane vojne in začetek lepšega življenja. Kaj pa pomenijo druge tapiserije? Bi nam kaj o njih povedali?

Cvetka M.: Tale, vsa rdeča tapiserija, pomeni ljubezen, ljubezen med starši in otroki, med prijatelji, ljubezen do domovine. Tale polna barv predstavlja velikonočne butare. Ta predstavlja poti življenja. Zraven je deževje, tiste navpične črte ponazarjajo kaplje. Tista z lesenimi krogli je računalo. Tale, nekoliko čudna, predstavlja zasanjanost človeka. Ta, zadnja, polna sonca, je pomladansko prebujenje.

Aleksander: Kako vam pridejo na misel vse te teme?

Cvetka M.: To je odvisno od človekove domišljije, njegove ljubezni do dela in potrpljenja.

Ob koncu prijetnega srečanja smo se zahvalili umetnici in ji podarili brošuro »Škedenj danes in nekoč« ter škedenjski pušelj.

Učenci in učence
5. r. OŠ »I. Grbec«
ŠKEDENJ

NAŠE UGANKE

Učenci 3. razreda osnovne šole »Josip Ribičič« pri Sv. Jakobu smo sestavili tele »zimске uganke«.

Jaz sem TANJA. Izmisli la sem si to uganko:

Meri čas,
potiho,
ne na glas. (leto)
Ime mi je DAVID. Moja uganka pravi:
Vedno tiktaka,
nikogar ne čaka.
Če se ustavi,
nered napravi. (ura)
Jaz sem GUNTHER, imam brata Morrisa.
Sva dvojčka. Ta je moja uganka:

Ko diha,
piha.
Hitro teče
in vse razmeče. (burja)
Tudi jaz, MORRIS, sem sestavil uganko:
Z njo se umivam.
Kadar jo zebe,
se strdi,
meni se na njej drsi. (voda)
V razredu smo samo tri deklice. Jaz sem CHIARA in sem najvišja. Moja uganka je:

Če ga zebe,
stoji.
Ko je toplo,
se stopi. (snežak)
Kličejo me MARILYN. Moja uganka se glasi tako:

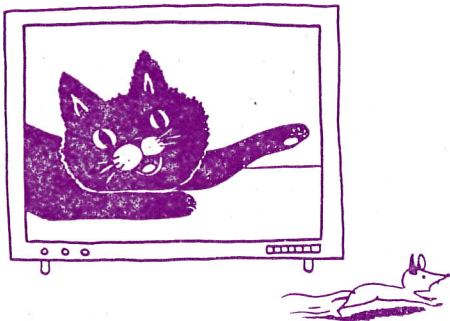
Je siva, je mokra,
vse ovije, vse skrije. (megla)
PAVEL mi je ime. Igram košarko in rad sestavljam uganke. Uganite to:

Je bel.
Kadar pada,

MAČKA NA TV

Miške se ne potikajo samo po kletih, po podstrešjih in še kje na planem. In miške tudi ne škrebljajo samo in ne tekne jim samo kos slastne slanine. Tudi grizljajo, kar kje zavohajo. Recimo sir in celo papir. Meni so celo snedle kup pesmic, ki so se kdove kdaj zamešale med star papir in pristale v kleti. Lahko bi se

zato celo reklo, da so miške ljubiteljice pesmi. Če pa to niso, so pa prav gotovo zaljubljene v televizijo. Nekoč je v nekem kletnem stanovanju neka miška zašla iz shrambe celo v kuhinjo, kjer so se na televizijskem zaslonu zvrstile prečudovite slike. Vsa uročena je gledala vanje in se tako zastrnela, da ni niti utegnila pomigati z repkom in striči z ušeščki. In se je tako navadila na to pisano čudo, da je pred njim čepela noč za nočjo.

To je trajalo po cele dneve in bi morda še tedne in mesece, če se ne bi neke noči na televizijskem zaslonu prikazal velik, črn mačkon. Tedaj pa jo je miška kot strela pobrisala v svojo luknjo. Odtlej tudi ne gleda več televizije, saj črna mačka pomeni nesrečo. Tudi na TV!

sem vesel. (sneg)
Imenujem se ALAN. Imam bratca. Kaj je to?

Ko me zgrabi,
me zebe,
če skačem,
ga zapodim. (mraz)

Zimske pozdrave pošiljajo: Tanja Jančar, Chiara Baruca, Morris Hervatin, Pavel Bandi, David Marconi, Gunther Hervatin, Marilyn Bertoli, Alan Porporati.

Učenci in učenke
3. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

OD MOKE DO KRUHA

Učenci našega razreda smo obiskali pekarno, ki je last mame naše sošolke Nataše. Zelo smo bili radovedni, kako se mesi in peče kruh.

V pekarni imajo velik silos za belo pšenično moko. Iz silosa je speljana velika cev, skozi katero pride moka v mešalec, ki jo zmeša z vodo in kvasom. Dobro zmešano testo dajo potem v valjer, ki ga zrahlja. Od

tu preide testo v drugi stroj, ki ga zreže na kose in oblikuje v prikupne kruhke.

Videli smo tudi druge stroje za izdelovanje drugih oblik kruha. Tako pripravljene kruhke položijo na velike pladnje. Pladnji potem z oblikovanim testom romajo v električno peč. Po 25 minutah ali nekaj več dobimo pečen kruh.

Vsi stroji v pekarni delujejo na električni pogon in so popolnoma mehanizirani. Natašin stric, ki je pek, nam je potem pokazal ročni stroj, ki so ga izdelali še za časa Franca Jožefa. Če položimo v ta stroj kepo testa, ga stroj razreže in oblikuje kruhke, ki imajo obliko vrtnic.

Zelo smo veseli, da smo si ogledali, kaj se dogaja v ozadju pekarne. Zjutraj, kadar pridemo v pekarno in si kupimo svež kruh za malico, nikoli ne pomislimo, da je moral tisti človek, ki nam je ta kruh spekel, vstati že ob pol treh, ko smo mi še sladko spali...

Učenci in učenke
4. r. OŠ »Bazoviški junaki«
ROJAN

OBISKALI SMO OPENSKO HRANILNICO

V razredu so naredili sošolci raziskavo o openski hranilnici in posojilnici. Ko je predsednik hranilnice videl lepo in zanimivo delo naših sošolk, nas je povabil na ogled posojilnice.

Tam so nas lepo sprejeli. Najprej so nam razkazali elektronski center. V njem so shranjeni vsi podatki kljentov te banke. Po tem ogledu so nam pokazali stroj, ki pregleda in prešteje, če so kovanci pravi. Imeli so tudi stroj, ki točno pregleda in prešteje bankovce raznih velikosti.

Ostal sem z odprtimi usti, ko sem videl debela vrata železne blagajne. Tam notri je shranjen denar in vrednostni papirji. Da jih lahko odprejo, je potreben velik ključ in zavrteti je treba številke ob ključavnici. Videli smo tudi alarmne naprave in televizijske kamere za nadzorstvo hranilnice. Zelo zanimivi so se nam zdeli terminali komputerja. Na njem lahko vidimo vse podatke vsakega kljenta hranilnice.

V sejni dvorani so nam pripravili zakuško. Predsednik te banke nas je pohvalil za lepo in zanimivo opravljeno študijo o openski hranilnici. Nato so nas obdarili s kemičnimi svinčniki, značko 75 letnice delovanja hranilnice, knjigo »Prgišče Krasa« in brošuro o zgodovini hranilnice.

Bili smo zadovoljni s tem obiskom, ker smo videli mnogo zanimivosti in mogoče bo kdo od nas kdaj postal uradnik v tem slovenskem bančnem zavodu.

Martin Andolšek
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

V torek, 6. decembra, torej na Miklavžev dan, smo si šli ogledat Hranilnico in posojilnico na Opčinah. Učiteljica nam je rekla, da moramo biti pridni, drugače nas ne pelje nikoli več ven.

Vsi nestrpnji smo tiho hodili po pločniku, seveda smo tudi klepetali. Končno smo prišli. Potiho smo vstopili. Sprejel nas je predsednik banke g. Pavel Milič.

Povedal nam je, kaj pomeni varčevanje in kakšne so bančne skrivnosti. Potem smo šli v pritličje. Videli smo razne komputere, ki vsebujejo vse podatke o članih in o osebah, ki imajo denar v banki. Nato so nam pokazali stroj, ki je prešteval kovance in jih tudi zavijal v papir. Bil je še drugi stroj, ki je prešteval bankovce. Pokazali so nam trezor. Vrata sama tehtajo kar petindvajset stotov. Notri so omare in v njih denar. Kombinacijo številok trezorja pozna samo predsednik in tisti, ki dela tam. Nato smo šli v prvo nadstropje, kjer so uradi. Pokazali so nam razne urade in tajništvo.

Nazadnje so nas pogostili s sadjem in slaščicami. Mi pa smo jim dali v spomin raziskave, ki smo jih pripravili o openski banki. Prišel je tudi Marij Magajna, ki nas je slikal za Primorski dnevnik. Ko smo se najedli, smo se zahvalili in se vrnili v šolo. V spomin na obisk so nam darovali brošuro, kemični svinčnik in značko.

Vsi smo bili veseli in gotovo tudi predsednik in podravnatelj, ki sta nas sprejela. Njima in ostalim uradnikom prisrčna hvala.

Irina Čebulec
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

MITJA SULLI EMILI, 3. r. OŠ PROSEK

V torek, 6. decembra, smo obiskali opensko hranilnico. Še preden smo šli tja, smo pripravili razne raziskave.

Dospeli smo v hranilnico. Lepo so nas sprejeli. Najprej so nam nekaj povedali o njej, potem pa so se začeli sprehodi po uradih. Pokazali so nam mnogo reči. Tu so kompiuterji, ki pokažejo, če imaš knjižico in denar v hranilnici. Pokazali so nam tudi stroj, ki šteje denar, in tisti, ki zavija kovance.

Bili smo v vseh uradih. Hranilnica ima tri prostore. V kleti je spravljen denar. V pritličju je hranilnica in v zgornjem nadstropju so glavni uradi.

Predsednik je Pavel Milič, ravnatelj pa dr. Drago Gantar.

Ko so nam vse to pokazali, smo šli k zakuski. Bili smo v sobi, kjer imajo odborniki seje. Na mizi je bilo več reči: oranžada, mandarini, piškoti in krompirček.

Ko smo se najedli, so nam še dali knji-go, pero, značko in blok.

Lepo smo se jim zahvalili in se spet vsi veseli vrnili v šolo.

Valentina Repinc
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

Janez Bitenc

Zašite hlačke

Janez Bitenc

1. „Je-žek, je-žek, daj ši-van-ko!“ pro-si jež-ka ma-li Jan-ko.
2. Fantku je-žek da ši-van-ko, hlačke ši-va ma-li Jan-ko.
3. Hlačke je za-šil naš Janko: „Hvala, je-žek, za ši-van-ko.“

OBISKALI SMO BANKO

Ker praznuje Hranilnica na Opčinah svojo petinsedemdesetletnico ustanovitve, so nas povabili na obisk.

Nekega dne je prišla v šolo učiteljica in povedala: »Veste, danes gremo v banko!« Vsi smo bili zelo veseli. Po odmoru smo se odpravili in šli.

Ko smo prišli v banko, sta nas sprejela predsednik gospod Milič in podravnatelj gospod Braini. Najprej sta nas peljala v klet in nam pokazala elektronske računalnike. Potem sta nam pokazala zakladnico. Gospod Milič nam je povedal, da tehtajo železna vrata zakladnice tri tone. V zakladnici je stroj, ki razvršča denar: sto lir na eno stran, dvesto lir na drugo, petdeset lir pa spet na tretji kupček. Stroj razvršča tudi slab denar. Šli smo potem na cesto in si ogledali neprekinjeno blagajno. Trgovec zasluži več denarja. Da ga v posebno škatlo, na kateri so posebni železni gumbi. Te gumbe poveže z gumbi, ki so na neprekinjeni blagajni. Ko se gumbi med seboj povežejo, se odpre okence, kjer je luknja, skozi katero trgovec spusti škatlo z denarjem, ki je v dveh sekundah v banki.

Nato so nas povabili na zakusko. Precej smo pojedli, se zahvalili in odšli. Obisk v banki je bil zelo lep in zanimiv, zato si želim, da bi si ogledali še kakšne zanimivosti.

Dimitrij Križman
5. r. OŠ »F. Bevk«
OPČINE

NAŠ SLUGA

Vse šole imajo sluge. Ti so zelo potrebni, posebno nam učencem. Oni so tisti, ki nas z zvonjenjem šolskega zvonca rešijo pouka. Tudi na naši šoli imamo slugo. Ime mu je Milan.

Mislím, da mu je njegova služba všeč. Res je, da mora priti na šolo bolj zgodaj kot mi učenci, toda vseeno je vedno nasmejan in dobre volje. Še nikoli ga nisem videla jeznega. Večkrat pride k nam v razred pogledat, če je vse v redu. Nekega našega sošolca pozdravlja z imenom »Izidor«, seveda dobrohotno. Če ga s sošolko srečava, se ustaviva in poklepetava z njim. Vedno najde pravi odgovor na vsa vprašanja. Zelo vljuden je z nami otroki. Mamice mu puščajo malice za svoje otroke, on pa jih med odmorom porazdeli pozabljivcem. Gotovo ima naša šola najboljšega slugo. Jaz ga imam zelo rada in prepričana sem, da ga imajo radi tudi moji sošolci.

Katja Pasarit
5. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

MOJA SOSEDA

Imamo soseda, ki ni prav prisebna gošpa. Je mlada in stanuje v prvem nadstropju. Spomladi, poleti in tudi jeseni nori, mirna je le pozimi. Vsakokrat, kadar gre zdoma, prilepi z lepilnim trakom listek, na katerega napiše datum in svoje ime. Pred časom je na listek napisala »viva pompieri«. Ko je lani odpotovala v Francijo, je vso

hišo polepila z lepilnim trakom in povsod je bilo polno listkov. Na vsakem je nekaj pisalo. Mojemu dedu je pustila ključ od stranišča. Zdoma je bila tri mesece. Pred odhodom je pustila vse luči prižgane. Dva meseca so gorele, potem so pregorele.

Ima močan glas. Kadar kriči mojemu dedu, jo slišijo tudi stanovalci sosednje hiše. Nekega dne sem doma gledal televizijo. Naenkrat sem jo zaslišal kričati na stopnicah. Tako sem se prestrašil, da sem zbežal v posteljo.

Imela je moža, a je umrl. Doma ga je imela mrtvega enajst dni. Po stopnišču je vse smrdelo. Neka druga sosedja pravi, da ta hoče zažgati hišo in ubiti mojega deda. Nekoč je poklicala gasilce in jim povedala, da pri nas gori. Ko so prišli, je hotela skočiti skozi okno. Lani je šla na cesto z dežnikom, volneno jopico, s klobukom, plaščem, dolgimi hlačami in škornji; in vse to v avgustu.

Ima rjave oči, kratke lase, in kadar jo vidim, se mi zdi, da srečam hudiča. Kadar je mirna, me vsakič lepo pozdravi in je z menoj prijazna. Na srečo ni nikoli tekla za menoj. Pa tudi če bi, me ne bi ujele, ker je prepočasna. Predlanskim je sedela na oknu z nogami navzven in šivala. Vsi, ki so hodili mimo, so jo začudeno gledali. Nekoč je čakala na avtobus in kar naenkrat oklofutala nekega gospoda. Ta seveda ni reagiral in jo je pustil v miru.

Naša sosedja je res bolna, a jaz upam, da ne bo šlo tako dalje in da se bo umirila.

Andrej Pavlica
4. r. OŠ »O. Župančič«
SV. IVAN

TANJA ČERNE, 3. r. OŠ PROSEK.

VPISOVANJE

Danes po pouku, ko smo šli dol po stopnicah, smo srečali mojo mamo s sestrico Ambro. Začudila sem se, kako da je mama na šoli. Mama je povedala učiteljici, da je prišla vpisat Ambro v prvi razred.

KAREN COSSUTTA, 3. r. OŠ PROSEK.

Letos bo Ambra dopolnila šest let. Prihodnje šolsko leto bom jaz obiskovala četrty razred, Ambra pa prvi.

Vrnila sem se v razred z mamo, sestrico in učiteljico. Učiteljica je izpolnila prošnjo za vpis v osnovno šolo in mama je podpisala. Mama in učiteljica sta se malo pogovorili, potem pa smo šli domov.

Karen Cossutta
3. r. OŠ PROSEK

PRAVLJICA

Danes sem vstal ob šestih in pol. Oblekel sem se in odšel v kuhinjo. Prižgal sem radio. Na sporedu je bila glasba. Tata je te dni na snegu, mama pa spi, ker je delala do pozne ure. Pogrel sem ječmenovo kavo in potem poklical bratca Petra. Peter se je oblekel in prišel v kuhinjo. Zajtrkovala sva skupaj ječmenovo kavo s piškoti.

Ko sva zaslišala glasbo, ki napoveduje pravljico, sem že pospravil. Sedla sva k radiu in poslušala pravljico. Bila je tako zabavna, da sva se nasmejala. Nato sva šla h Kristjanu. Njegova mama naju je odpeljala v šolo.

Mitja Sulli Emili
3. r. OŠ PROSEK

SNEG

V nedeljo sem se zelo razveselila, ko sem zagledala sneg. Silila sem ven. Tudi bratec je hotel na sneg.

Pa smo se odpravili in šli vsi k noni Dori na Dolenjo vas. Seveda smo šli peš in gazili po snegu. Vse je bilo zasněženo. Pred dvoriščnimi vrati nas je tata fotografiral. Po cesti sem se kepala z bratom Ravelčkom in očetom. Ves čas sem tekala naprej in skakala po snegu.

Tjaša Bogatec
3. r. OŠ PROSEK

Ko sem v nedeljo vstala, sem zagledala skozi okno sneg. Brat Dean je še spal. Strela sem ga in mu zaklicala: »Pridi pogledat, koliko snega je zapadlo ponoči!«

Tokrat bom zelo kratek.

VELIKO NAGRADNO GALEBOVO ŽREBANJE BOGATIH NAGRAD ZA ZVESTE NAČRNIKE BO V PONEDELJEK 12. MARCA NA CELODNEVNI OSNOVNI ŠOLI »MARA SAMSA« PRI DOMJU.

V hipu je skočil iz postelje k oknu in začel skakati po sobi in veselo kričati: »Juhu, sneg!« Hitro sva vstala, zajtrkovala in se odpravila na vrt delat sneženega moža. Delo je šlo hitro od rok, ker je bilo veliko snega. Ko je tata prišel iz hiše, sva ga že skoraj končala.

Tedaj je prišla prijateljica Klavdija. Vsi trije smo šli kupit Primorski dnevnik. Ko smo se vrnili, smo se vsi skupaj kepali.

Tanja Černe
3. r. OŠ PROSEK

Včeraj smo šli v Grad. Tam smo se igrali z Andrejem in Adrijanom. Andrej ima sanke in tudi bob. Bob je nevaren, ker hitro drsi, zato smo se malokrat z njim drsali. S sankami pa smo šli večkrat, ker niso zelo nevarne. Kakšenkrat pa smo se le spotaknili in sanke so padle na nas. Nismo se dosti potolkli, ker smo padali v sneg. Preden smo šli domov, smo se kepali. Jaz sem največkrat zadel Tanjo in Adrijana. Ko je bila ura pet in se je že temnilo, smo šli domov.

Dean Černe
3. r. OŠ PROSEK

Včeraj jutraj sem se zelo razveselil, ko sem zagledal vse belo. Ponoči je veliko snežilo. Po maši sem prišel takoj domov in si oblekel smučarsko obleko. Nato sem vzel sanke in se šel sankat na Hrib. Bilo je vse polno otrok. Vsi smo se zelo veselili in zabavali. Škoda, da je sneg tako hitro skopnel. Kar hudo mi je bilo, ko je kopnel in se spreminjal v luže.

Matej Gingerla
3. r. OŠ PROSEK

Zato vsi tisti zamudniki, ki doslej še niste odposlali dopisnic, storite to čimprej, ker bo sicer prepozno in ne boste imeli nobene možnosti, da bi dobili kakšno nagrado. Čas imate še nekaj dni. Dopisnice bom sprejemal do dneva pred žrebanjem.

* * *

Zadnje dni sem dobil nekaj dopisov učencev osnovne šole »O. Župančič« iz Gorice. Objavil jih bom v prihodnji številki, ker mi je sedaj zmanjkalo prostora. Isto velja za dopise učencev tretjega razreda osnovne šole na Proseku.

* * *

In ker smo že v pustnem času, želim vsem Galebovim zvestim bralcem mnogo veselja, norčij in brezskrbnega pustovanja.

UREDNIK

TATOVI

V nedeljo ob petih popoldne smo se odpeljali na obisk k noni v Ronke. Domov smo se vrnili ob osmih.

Ko smo prišli v vežo, je tata opazil, da je predal mizice za telefon na tleh. Že je mislil, da sva razmetavala jaz in sestra Katja. Mama je tekla pogledat v svojo spalnico. V sobi je našla vse razmetano. Tata je takoj telefoniral na policijo. Prišli so štirje orožniki. Tatovi so vdrli skozi vrata dnevne sobe. Na snegu smo videli njihove sledove. Na srečo ni zmanjkalo ničesar. Najbrž so tatovi zbežali ob našem prihodu.

Erik Cossutta
3. r. OŠ PROSEK

AVTOCESTA

Stanujem na Devinščini. V bližini širijo avtocesto. Skoraj vsak dan razstreljujejo mine. Ko počijo, se v bližini vse trese. Naša hiša je prav nova, saj smo se vselili pred letom dni. Zelo hudo nam je bilo, ko smo zagledali razpoke v kuhinji in v dnevni sobi.

Tata in mama sta šla, kakor vsi tisti, ki imajo razpoke v svojih hišah, na sestanek Kmečke zveze. Tam so se pogovarjali o teh razpokah. Rekli so, da bodo prišli fotografi slikat in da bodo povrnili škodo ter plačali, kolikor bo pač treba. Mi imamo velike razpoke.

Pri nas so že slikali razpoke. Prišel je naš fotograf s Proseka. Zdaj pa mora priti tudi fotograf podjetja, ki bo moralo plačati škodo.

Kristjan Doljak
3. r. OŠ PROSEK

POSETNICA

M A R A Š A K

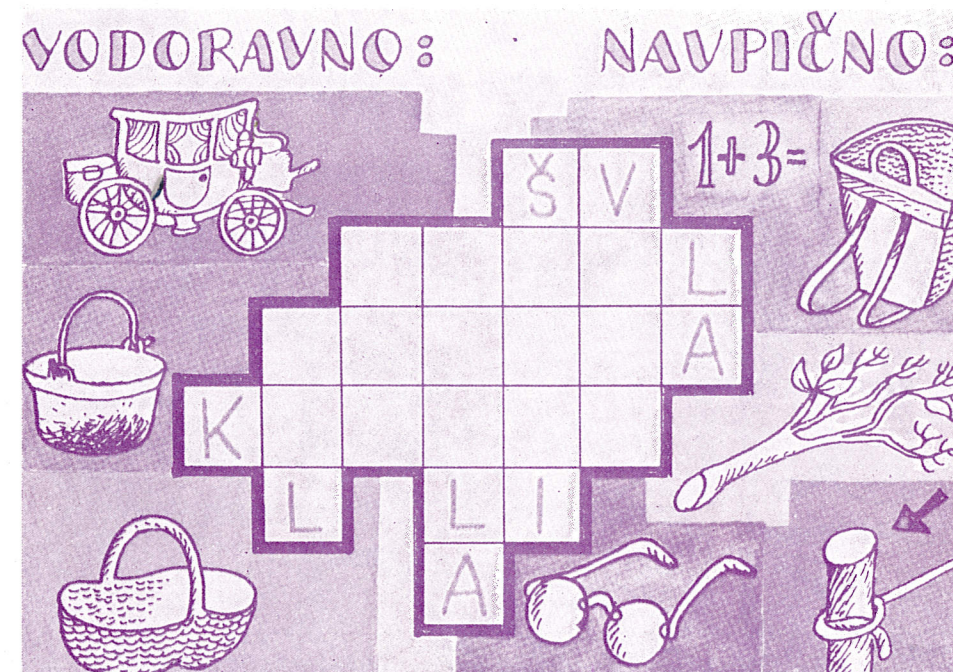
Kaj bo Mara v tem norčavem času?

MAGIČNI KVADRAT (L. A.)

1	2	3	4
2			
3			
4			

Vodoravno in navpično: 1. sedanji veseli čas, 2. obesek na ušesu, 3. slovenska reka, 4. panj za sekanje (2. skl. mn.).

MALA SLIKOVNA KRIŽANKA

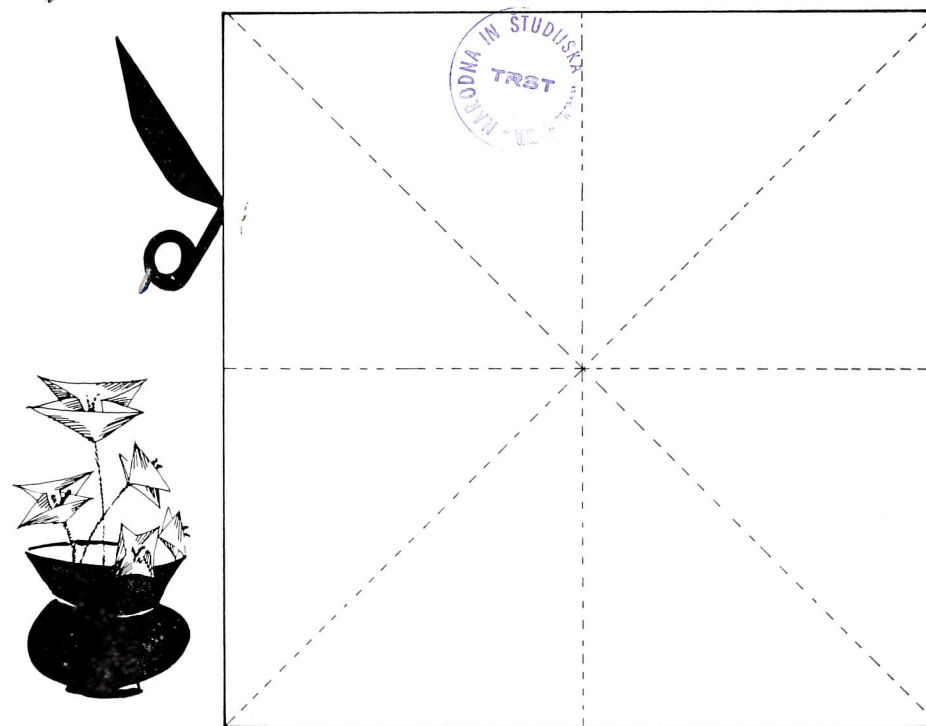
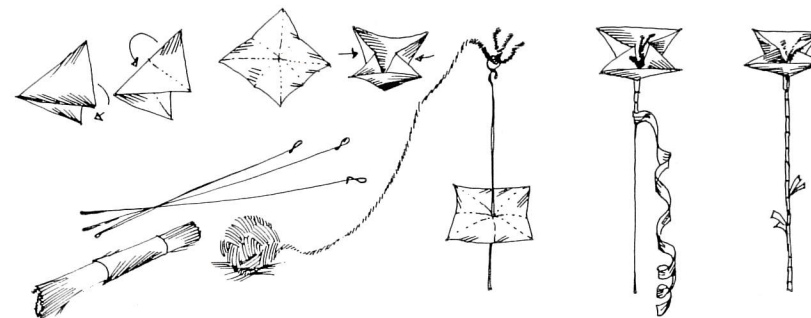
Poišči prave besede za vse, kar je narisano okoli lika, in jih vnesi v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

VODORAVNO: **NAVPIČNO:**

Poišči besede za vse, kar je narisano okrog križanke. Besede potem vnesi v prazna polja in pazi, da se bodo med seboj ujemale. Za lažji začetek je nekaj besed že vpisanih.

ZVONČKI

POBARVAJ KVADRATE, NATO JIH IZSTRIŽI IN PREPOGNI, KOT KAŽEJO SKICE. DODAJ JIH STEBLA IZ ŽICE IN PRAŠNIKE IZ VOLNE.

Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PETE ŠTEVILKE

MAGIČNI KRIŽ — Vodoravno in navpično: 1. motor, 2. kos, 3. sod.

POVEZANA DOPOLNJEVANKA — Besede so: slovo, vosek, potok, okras, Kropa, pasma, bitka, karta, dretna, talec, Adela, Lacko. Po pravilni rešitvi dobiš besedo: ostrostrelec.

RAČUNSKA KRIŽANKA — Vodoravno: 3. osem, 5. pes, 7. devet, 9. pet, 10. sto. Navpično: 1. top, 2. deset, 4. sedem, 6. šest.

SLIKOVNA KRIŽANKA — Vodoravno: 1. top, 5. srce, 7. torba, 9. pol, 11. avto, 13. tiger, 15. banana, 16. jež, 17. senca. Navpično: 2. os, 3. prt, 4. pero, 6. copata, 8. blagajna, 10. stražar, 12. venec, 14. in.

REŠITVE SO POSLALI: Marko Sancin, Igor Filipčič, Valentina Franca, Marko Korošic, Federika Pirchio, Iztok Bajc, Marko Posega, Marija Mamolo, Ingrid Šiškovič, Diego Pecar, 4. in 5. r. OŠ »Bazoviški junaki« — ROJAN. Dejan Furlanič, 5. r. OŠ »M. Gregorič - Stepančič« — SV. ANA. Maila Ozbič, 1. b r. SŠ »S. Kosovel« — OPCIINE. Lara Berdon, Luciano Zeriali, Nataša Canziani, Fabio Olenik, Alessandra Jurjevčič, Barbara Mauri, Karin Glavina, Max Clementini, Danjela Koren, Max Stefančič, 1. b r. SŠ »S. Gregoričič« — DOLINA. Tamara Ražem, 5. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA. Matej Cingerla, Karen Cossutta, Mitja Sulli Emili, Dean Černe, Tjaša Bogatec, Tanja Černe, Danjel Gherbassi, Kristjan Doljak, Erik Cossutta, 3. r. OŠ PROSEK. Adriana Longo, Zaira Vidali, Viljam Raseni, Diego Kariš, 1., 2. in 4. r. OŠ PESEK. Marko Colbasso, Kristina Komar, Irena Vidali, Andrej Stanese, Tamara Lorenzi, 1. r. OŠ »F. Milčinski« — KATINARA. Igor Mingot, Samuela Bandi, Egon Cah, Mateja Metlika, Rodney Koren, Patrick Žerjal, Peter Chermaz, Sara Rossetti, Elena Bandi, Nataša Rodella, Janko Švara, Igor Žerjal, Luisa Degrassi, Vasijan Mauri, Aleš Vodopivec, Dunja Pečenik, Alenka Vázz, Piero Gigante, Romina Tomini, Valentina Korošec, 2. in 4. r. COŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC. Dejan Rizzo, Maja Vecchiet, Devan De Paolis, Peter Magajna, Maja Visentin, Liv Veljak, Deo Savi, Nadja Fučka, Sebastjan Regent, Boric Bartol, 3., 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« — SV. FRANČIŠEK. Manuel Trampuž, Monika Hrovatin, Borut Kralj, 2. r. OŠ BRIŠČIKI. Ana Blažević, David Puntel, 4. r. OŠ »K. Širok« — DONADONI. Tomaž Fabec, 4. r. OŠ »J. Murn - Aleksandrov« — MAVHINJE. Petra Križmančič, 5. r. OŠ »K. Destovnik - Kajuh« — GROPAD. Miriam Corossez, 5. r. COŠ MILJE — KOROŠCI. Erika Čok, 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA.

NAGRADE DOBIJO: Miriam Corossez, 5. r. COŠ MILJE — KOROŠCI. Maila Ozbič, 1. b r. SŠ »S. Kosovel« — OPCIINE. Tomaž Fabec, 4. r. OŠ »J. Murn - Aleksandrov« — MAVHINJE. Erika Čok, 5. r. OŠ »V. Šček« — NABREŽINA. Danjel Gherbassi, 3. r. OŠ PROSEK.

CENA: 1.500 LIR, DVOJNA ŠTEVILKA 2.000 LIR, NAROČNINA 10.000 LIR